

บันทึกการเลี้ยงดูสามียุคหิน

史前养夫记

4

决绝 เจว้เจว้

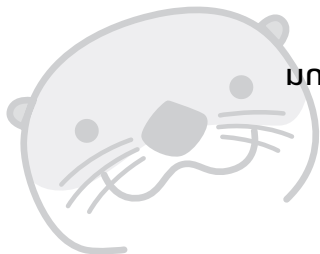
เขียน

มกรา หน้าฝน และสิมิลิเบีย

แปล

黑芝麻糊

วาด

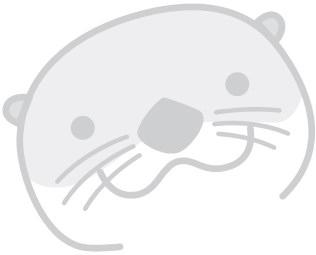

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

ในที่สุดพวกของสงเหี้ยกับโจวจี้ก็เดินทางไกลวิหารเทพอสูรเข้ามาทุกที เช่นเดียวกับการเดินทางของผู้อ่านทุกท่าน ที่ได้ร่วมผจญภัยและติดตามเรื่องราวความรักของสงเหี้ยกับโจวจี้กันมาตลอด จนมาถึงเล่มสุดท้ายนี้

ในเล่มนี้ เราจะได้ร่วมครีครึ้นกับบรรยากาศอันแสนคึกคักและวุ่นวายในวิหารเทพอสูร รวมถึงการคลี่คลายปมความรักสามเส้า ระหว่างสงเหี้ย โจวจี้ และซื่อลี่ พร้อมกับตอนพิเศษและภาคพิเศษ “โลกคู่ขนาน” ให้ทุกคนได้อ่านกันแบบจุใจ

เรามาติดตามจุดหมายปลายทางของความรักของสงเหี้ยกับโจวจี้ที่จะทำให้คุณได้อิ่มเอมใจในตอนจบกันเถอะค่ะ

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

พาวพู

ข้อลื้มองภาพเหตุการณ์ตรงหน้าอย่างเย็บซา

คนเผ่าหมีใหญ่พวกนั้นดูไม่ต่างจากเมื่อก่อน สงเหี้ยเองก็ยังคงดูเหมือนเดิม แต่โจวจี้...

โจวจี้กลับถูกคนเผ่าหมีใหญ่แบกอยู่!

ไม่เพียงเท่านั้น เขายังสวมเสื้อผ้าและรองเท้าที่ดูประณีตงดงามอีกด้วย ทั้งร่างดูหมดจดและดูดีอย่างยิ่ง

โจวจี้ในชาติก่อนเขาแต่อยู่ในเพิงไม้เพียงลำพังก่อนที่จะออกจากเผ่าหมีใหญ่ไป ชีวิตความเป็นอยู่ย่าแย่งนัก ซื่อลี้จึงไม่คิดจะแยแส พอเป็นชาตินี้...

หลังจากที่โจวจี้มาอยู่กับสงเหี้ย เขาก็สังเกตเห็นว่าโจวจี้กลายเป็นคนพิถีพิถันขึ้นมาก มักจะดูแลตัวเองให้สะอาดสะอ้าน ซึ่งไม่เข้ากับคนอื่น ๆ ในเผ่าหมีใหญ่เอาเสียเลย มีหน้าซ้ำตอนนี้...โจวจี้เปลี่ยนไปยิ่งกว่าเดิมเสียอีก

เมื่อเห็นโจวจี้เป็นเช่นนี้ ในก้นเบ็งของหัวใจซื่อลี้ก็บังเกิดความริษยาขึ้นมา ชาติก่อนที่เขาอยู่กับสงเหี้ย ต้องทรมานความลำบากตั้งเท่าไร

แม้ว่าสงเหี้ยจะดีกับเขามาก แต่พวกเขาก็ยังอยู่กับการออกล่าสัตว์ทุกวัน กระทั่งเรื่องหาอาหารกินให้อิ่มท้องยังยาก ต่อมาพวกเขาถึงขนาดเลิกสวมใส่หนังสัตว์เพื่อให้สะดวกสบายขึ้น แต่ตอนนี้เจ้าโจวจี้ผู้นี้ถึงกับได้สวมใส่เสื้อผ้าหน้าตาประณีต!

สงเหี้ยมดีกับเขามากถึงเพียงนี้เซียวหรือ

ประเดี๋ยวก่อน... ด้วยความสามารถของสงเหี้ยและเผ่าหมีใหญ่ เป็นไปไม่ได้เลยที่โจวจี้จะได้สวมใส่เสื้อผ้า ซ้ำยังให้คนแบกไปมาอยู่เช่นนี้

เผ่าหมีใหญ่เป็นแค่เผ่าหนึ่งที่กำลังหนีตายก็เท่านั้น ส่วนเผ่าหมีใหญ่ถึงแม้จะไม่ได้แย้แย้ แต่ก็ไม่ได้แข็งแกร่งอะไร...ไม่เห็นหรือไรว่าจู่จ้านยังไม่ได้สวมใส่เสื้อผ้าสักชิ้น

จู่จ้านร่างกายสูงใหญ่จนไม่อาจสวมเสื้อผ้าที่ไม่ได้ตัดเย็บขึ้นโดยเฉพาะหว่าเขากลับไม่รู้ว่่าซื้อลีกำลังคิดอะไรอยู่ ยังคงมองไปรอบๆ ด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ในตอนนี้อ้อลีกลับนึกถึงความเป็นไปได้บางอย่างหนึ่ง บางทีโจวจี้...อาจจะอาศัยหน้าตาของตัวเองหาผลประโยชน์จากผู้อื่นกระมัง

ไม่เช่นนั้นเขาจะได้รับการปรนนิบัติแบบนี้ได้อย่างไร

เมื่ออ้อลีคิดมาถึงตรงนี้ ก็เห็นชายวัยกลางคนที่สวมเสื้อผ้าผู้หนึ่งเดินมาหยุดอยู่ข้างโจวจี้ จากนั้นก็พูดคุยกับเขา

ชายวัยกลางคนผู้นั้นชื่อลีไม่รู้จัก บุคลิกภายนอกดูชื่อตรงยิ่งนัก แต่เพราะเขาเป็นหนึ่งในคนสวมเสื้อผ้าซึ่งยากจะพบเห็นสัก ย่อมต้องไม่ใช่คนธรรมดาแน่นอน

ขณะที่อ้อลีกำลังคิดอย่างนั้น ก็เห็นว่าชายกลางคนผู้นั้นกำลังมองมาทางตนเองพอดี

คนผู้นั้นเห็นเขาหรือ หัวใจของอ้อลีเต้นแรง เขาแน่ใจในทันทีว่าคนผู้นั้นเป็นผู้แข็งแกร่ง เมื่อพิจารณาจากรูปร่างหน้าตาของเขาแล้ว คงจะเป็นผู้แข็งแกร่ง คนนั้นที่จู่จวนและจู่เลียงเอ่ยถึง ว่าเป็นคนพาจู่จ้านไปบุกเผ่าหมีใหญ่ คนผู้นี้... คงจะเป็นนักบวชระดับสูงกระมัง

ดังนั้นที่ทุกอย่างในชาตินี้เปลี่ยนแปลงไปก็เพราะโจวจี้ยังมีชีวิตอยู่ แล้วก็ไปรู้จักกับผู้แข็งแกร่งผู้นั้นหรือ

แววตาของอ้อลีเผยความดูแคลนวาบหนึ่ง

โจวจี้ "...

ทันทีที่อ้อลีปรากฏตัว โจวจี้ก็เห็นเขาแล้ว

แม้ว่าชื้อลี้จะยืนอยู่ไกลมาก แต่หลังจากมาถึงที่วิหารเทพอสูรแล้ว โจวจี้ก็ยังคงใช้พลังจิตเผ่าสังเกตุทุกสิ่งรอบตัว จึงย่อมสังเกตเห็นชื้อลี้อยู่แล้วเป็นธรรมดา

ไม่คิดเลยว่าราชาอสูรสิงโตผู้นั้นจะเป็นชื้อลี้จริงๆ!

โจวจี้ยังคงตกตะลึง เขายอมรับว่าชื้อลี้มีพรสวรรค์ไม่เลว แต่การที่เขาจะเป็นราชาอสูรกลับไม่ใช่เรื่องง่าย เช่นนั้นแล้ว...เขาได้ครอบครองพลังกำลังอย่างเช่นทุกวันนี้ได้อย่างไรกัน

ในอดีตเมื่อเขาอยู่ในเผ่า เขาคิดว่าชื้อลี้เป็นตัวตลกที่หะเยอหะยานทว่าฝีมือยอดเยี่ยม ดังนั้นเขาจึงไม่ได้สนใจมากนัก แต่ตอนนี้ เขาตั้งใจสำรวจชื้อลี้อย่างจริงจัง จากนั้นก็พบว่าสายตาที่ชื้อลี้มองมาทางนี้ไม่ปกติอยู่บ้าง

ขณะที่เขากำลังงุนงง ไท่เฟิงก็เดินไปพูดกับชื้อลี้แล้ว

หลังจากที่พวกเขาเข้าใกล้วิหารเทพอสูร ราชาอสูรเรดก็แยกตัวออกไปพร้อมกับซีเป่าเป่ย์ เนื่องจากราชาอสูรเรดมีที่พำนักของตัวเองอยู่ในวิหารเทพอสูร ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องอยู่กับพวกเขา และหากจะต้องอยู่กับพวกเขาก็คงไม่เหมาะเท่าไรนัก

ไท่เฟิงที่ตอนแรกรู้สึกว้าซีเป่าเป่ย์น่ารำคาญ ตอนนั้นก็กลับไม่มีใครเล่นด้วยแล้ว เขาจึงมาคุยกับโจวจี้แทน “เสื้อผ้าพวกนี้ก็อึดอัดเสียจริง...”

เดิมทีไท่เฟิงไม่มีเสื้อผ้าจะสวมใส่ และโจวจี้ไม่ได้คิดจะทำเสื้อผ้าให้เขาด้วย แต่ถึงเขาจะไม่มี จูเหียนกลับมีเสื้อผ้าอยู่ ดังนั้นเขาจึงหยิบของจูเหียนมาสวม

ในตอนนี้เขาคิดว่าการสวมใส่เสื้อผ้าย่อมทำให้คนรู้สึกอึดอัด แต่อีกแง่หนึ่งก็คือเมื่อสวมใส่แล้วกลับไม่สบายตัวเอาเสียเลย

“เจ้าไม่สวมก็ได้” โจวจี้ตอบ

“ไม่ได้หรอก ผู้แข่งแกร่งอย่างข้าก็ยังคงต้องทำตัวให้ดูดีหน่อย” ไท่เฟิงพูดต่อ “เจ้าราชาอสูรเรดนั้นยังต้องสวมเสื้อผ้าเลย ข้าก็ต้องสวมบ้างสิ!”

“เช่นนั้นก็สวมไว้” โจวจี้กล่าว

“แต่เสื้อผ้าพวกนี้ใส่แล้วไม่ค่อยสบายตัวนัก...” ไท่เฟิงบ่นต่อ

โจวจี้เกลียดคนอย่างไท่เฟิงที่เอาแต่บ่นกับคนอื่นแต่ไม่ยอมแก้ไขอะไรที่สุด

ไม่สิ เขาไม่ได้เกลียดไท์เฟิงที่สุด แต่เกลียดชื่อลีนั่นต่างหาก ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น ตอนนี่ชื่อลีนี่เริ่มมองเขาด้วยสายตารังเกียจแล้ว...

สายตาของชื่อลีนี่ชัดเจนอย่างยิ่ง ไท์เฟิงเองก็มองเห็นแล้ว ดังนั้นจึงมองไปทางชื่อลีนี่พร้อมกับเอ่ยถามใจจิวว่า “นั่นใครรี”

“คนรู้จักนะ” ใจจิวตอบ เขาไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับชื่อลีนี่ ทว่าก็คร้านจะไปใส่ใจ ขอแค่ชื่อลีนี่ไม่มาสร้างปัญหาให้เขาก็พอ

แต่หากชื่อลีนี่ล้ำก่อกวนเขา เขาก็จะบอกให้สงเหี้ยไปจัดการชื่อลีนี่
แม้ตอนนี้ชื่อลีนี่จะกลายเป็นราชาสุรแล้ว แต่ใจจิวรู้สึกว่าการที่ชื่อลีนี่สงเหี้ยไม่ได้ยุติ

แม้สงเหี้ยจะเป็นราชาสุรแล้ว แต่เขาก็ยังฝึกฝนทุกวันเหมือนเก่า และมักจะออกไปล่าสัตว์เพื่อฝึกฝนตัวเองบ่อยๆ แล้วชื่อลีนี่เล่า ตอนแรกเขาไม่ได้เป็นแม้แต่ันกรบอสุรระดับต้นด้วยซ้ำ ไม่ต้องนึกถึงว่าจะออกไปล่าสัตว์เลย

เมื่อใจจิวคิดมาถึงตรงนี้ เขาก็เห็นว่าชื่อลีนี่เดินมาทางพวกเขาแล้ว
หลังจากที่ชื่อลีนี่กลายเป็นราชาสุร เขาคิดอยากจะทำให้สงเหี้ยรู้สึกเสียใจภายหลังมาโดยตลอด และก็อยากทำให้คนเผ่าหมีใหญ่รู้สึกเสียใจภายหลังด้วยเช่นกัน เพียงแต่ว่าแกนคริสตัลในร่างกายของเขามีปัญหา และยังคงต้องผูกสัมพันธ์กับวิหารเทพอสุรให้ดีๆ อีก ดังนั้นเขาจึงไม่เคยกลับไปป่าหิม

ตอนนี้เมื่อได้มาพบกันที่นี่แล้ว เขายอมไม่ปล่อยให้โอกาสนี้หลุดลอยไปอย่างแน่นอน

ชื่อลีนี่เดินไปทางกลุ่มของคนเผ่าหมีใหญ่ ไปหน้าประตูด้วยรอยยิ้มอ่อนโยน
ช่วงนี้ชื่อลีนี่จะออกไปเดินเที่ยวเล่นบริเวณใกล้เคียงวิหารเทพอสุรอยู่เป็นประจำ ดังนั้นจึงมีหลายคนรู้จักเขาดี แต่ทุกคนพากันทยอยหลีกเลี่ยงให้เมื่อมองเห็นเขาเดินมา ถึงขนาดดึงตัวคนที่ไม่รู้จักหลีกเลี่ยงให้ด้วย

หลังจากที่คนพวกนี้หลีกเลี่ยงให้ ชื่อลีนี่ก็มาหยุดยืนอยู่ตรงหน้าพวกสงเหี้ย
เขาตั้งหน้าตั้งตารอชมสีหน้าตกตะลึงจากคนเผ่าหมีใหญ่ ทว่าสายตาคนพวกนี้กลับไม่ได้ตกตะลึงแต่อย่างใด จะมีก็แต่ความสงสัยเท่านั้น

นี่จะต้องเป็นเพราะคนพวกนี้ไม่รู้ว่าเขาคือราชาสุรแน่นอน...ชื่อลีนี่จึงเป็นฝ่ายเอ่ยขึ้นก่อน “ไม่คิดว่าจะได้เจอพวกเจ้าที่นี่”

“ข้าก็ไม่คิดเหมือนกัน” สงเหยียพยักหน้า “ไม่คิดว่าเจ้าจะยังมีชีวิตอยู่”
 ซือลี่ “...” สงเหยียพูดว่าอะไรนะ

และในเวลาเดียวกันนี้ จูจ๋านก็ถามมาว่า “สงเหยีย เจ้ารู้จักคนผู้นี้หรือ
 เขาเป็นใคร”

เมื่อซือลี่ได้ยินดังนั้น สายตาของเขาก็จับจ้องไปบนร่างจูจ๋านทันที
 จูจ๋านควรจะเป็นคนร่างพิการ ทว่าจูจ๋านที่อยู่ตรงหน้าเขากลับไม่ได้ขำพิการ
 แต่อย่างใด ดูแล้วแข็งแรงสมบูรณ์ดียิ่ง

มีคนช่วยรักษาเขาอย่างนั้นหรือ

ก็เห็นจะเป็นเช่นนั้น เพราะการที่ขาผิดรูปเช่นนี้เดิมทีก็สามารถรักษาได้
 ไม่ได้เกี่ยวข้องกับถูกเทพอสูรเกลียดชังแต่อย่างใด

สายตาของซือลี่เปลี่ยนไปมองขาข้างนั้นของจูจ๋าน จากนั้นก็รู้สึกได้ว่าสภาพ
 ขาของจูจ๋านดีกว่าขาติก่อนมาก นี่เป็นเพราะผู้หญิงของเขาและบุตรพวกนั้นยังไม่
 ฆ่าตายหรือ

นี่ย่อมเป็นเพราะการเกิดใหม่ของเขา ถึงได้ทำให้ทุกอย่างเปลี่ยนไป...
 เช่นนั้นจูจ๋านควรจะขอบคุณเขาสี... ซือลี่หันไปมองจูจู่และบุตรสามคนที่เคยคิดว่า
 จะตายไปแล้ว แต่ตอนนี้กลับมายืนอยู่ข้างจูจ๋าน

สงเหยียไม่รู้ว่ซือลี่คิดอะไรอยู่ เขาบอกกับจูจ๋านว่า “เขาชื่อซือลี่”

“ซือลี่...ราชาอสูรสิงโตนะหรือ” จูจ๋านเพียงตกตะลึงนิดๆ แต่ก็ไม่ได้แสดง
 อารมณ์อื่นอีก

เนื่องจากเขาซุกอยู่กับราชาอสูรสามคนนี้ทุกวัน ตอนนีเมื่อได้เจอราชาอสูร
 อีก เขาก็ไม่ได้รู้สึกมหัศจรรย์ใจแต่อย่างใดแล้ว

“ราชาอสูร! ที่แท้เขาก็คือราชาอสูรสิงโต!”

“ข้าไม่นึกเลยว่าราชาอสูรสิงโตจะยังหนุ่มขนาดนี้!”

“เก่งกาจเสียจริง!”

ผู้คนที่อยู่รอบทิศต่างก็มองมาทางซือลี่ด้วยความเคารพนับถือ

ซือลี่หันไปมองคนเฝ้าหมีใหญ่ด้วยสีหน้าภาคภูมิใจ อยากจะเห็นสีหน้า
 ตกตะลึงระคนเสียใจภายหลังของทุกคนยิ่งนัก

ขับออกจากเผ่า

โดยทั่วไปแล้วราชาสุรในดินแดนมนุษย์อสูรล้วนอายุไม่ใช่น้อยๆ

แม้ว่าเขาจะได้รับผลเทพอสูรโดยบังเอิญ แต่หากไม่มีพลังกำลังของนักรบอสูรระดับสูง เกรงว่าเมื่อเขากินผลเทพอสูรเข้าไปก็อาจถึงตายได้

และนักรบอสูรระดับสูงเหล่านั้น โดยพื้นฐานแล้วอายุไม่น้อยเลยทีเดียว แล้วซ็อลลีเล่า เขายังอายุไม่ถึงยี่สิบเลยด้วยซ้ำ!

หลายวันมานี้ตอนที่ซ็อลลีอยู่ใกล้วิหารเทพอสูร เขาได้ดึงดูดความโง่งงตลกครึ้นเข้ามา บรรดาคนหนุ่มสาวล้วนยกย่องเขาอย่างถึงที่สุด และเนื่องจากเขามักจะมีเรื่องมากมายมาเล่าให้ฟังเสมอ ความรู้ที่กว้างขวางเช่นนี้ก็ทำให้คนล้วนเคารพนับถือเขาเช่นกัน

ซ็อลลีเรียกความมั่นใจจากชาติก่อนกลับมาแล้ว เขายืนเซิดหน้าอกผายไหล่ผึ่งอยู่ตรงนั้น

เมื่อเขาเป็นแบบนี้ คนรอบข้างก็อดไม่ได้ที่จะชื่นชมเขา *มิน่าเล่า เขาถึงได้เป็นราชาสุร ดูไม่เหมือนใครยิ่งนัก!*

แต่คนของเผ่าหมีใหญ่ไม่คิดอย่างนั้น

คนเผ่าหมีใหญ่ที่ติดตามสงสัยและโจวจี้มายังดินแดนมนุษย์อสูรล้วนอายุมากกว่าสงสัย พวกเขาไม่เห็นที่ซ็อลลีโตกว่า ทั้งยังเล่นกับซ็อลลีมาด้วยกันตั้งแต่เด็กจนโต เรียกได้ว่ากันเป็ลี่ยๆ ของซ็อลลี พวกเขาเห็นกันมาไม่รู้ตั้งกี่หนแล้ว

เมื่อเห็นซ็อลลีเป็นแบบนี้ พวกเขาก็แคร์ลึกลับว่าไม่ชินเท่านั้นเอง เจ้าซ็อลลีผู้นี้
เสแสร้งเก่งเสียจริง!

ส่วนเรื่องที่ว่าซ็อลลีเป็นราชาฮอสูร...เรื่องซ็อลลีอาจจะเป็นราชาฮอสูรนี้โจวจ็เคย
บอกเอาไว้ก่อนแล้ว พวกเขาเลยไม่แปลกใจ

ยิ่งไปกว่านั้นถ้าซ็อลลีเป็นราชาฮอสูรแล้วอย่างไรเล่า สงเหี้ยกับโจวจ็ก็เป็น
ราชาฮอสูรเช่นกัน! เมื่อเทียบกับซ็อลลีที่เกียจคร้านไม่ยอมทำงานในตอนที่เขายังไม่ได้
เป็นราชาฮอสูร พวกเขาจึงรู้สึกว่าความเป็นราชาฮอสูรของสงเหี้ยและไท่เพ็งยิ่งดีกว่ามาก

ส่วนโจวจ็...โจวจ็ไม่ได้เป็นแคร์ราชาฮอสูร แต่ยังเป็นทูตแห่งเทพฮอสูรด้วย
การต้องสื่อสารกับเทพฮอสูรนั้นย่อมสิ้นเปลืองพลังกำลัง ดังนั้นไม่ทำงานย่อมเป็น
เรื่องปกติธรรมดา...

ยิ่งไปกว่านั้นแม้ว่าโจวจ็จะไม่ทำงาน แต่ก็สอนพวกเขาทำการเกษตรและ
ทำภาชนะดินเผา สร้างความดีความชอบไว้ไม่น้อยเลย!

หากเทียบกันแล้ว ซ็อลลียังจะสำคัญอะไรอีกหรือ!

เมื่อคนในเผ่าหมีใหญ่เห็นซ็อลลี พวกเขาไม่ได้เผยสีหน้าเสียใจภายหลัง
ออกมาให้เห็น ยิ่งกว่านั้นยังรู้ลึกรังเกียจอยู่ด้วยนิดหน่อย

ซ็อลลี "... สายตาของคนพวกนี้คืออะไรกัน?!

ซ็อลลีรู้สึกว่าการตรงหน้ามีบางอย่างไม่ปกติ

เขาคิดว่าคนเผ่าหมีใหญ่อาจจะไม่รู้เรื่องราว พวกเขาถึงได้ไม่แสดงท่าที
อะไร จึงได้แจ้พบกับจู้จันว่า "ใช่ ตอนนี้อยู่เป็นราชาฮอสูรแล้ว"

จู้จันตอบ "อ้อ" จากนั้นก็ไม่พูดต่อ เมื่อสงเหี้ยเห็นว่าไม่มีใครพูด
ในฐานะที่เขาเป็นหัวหน้าเผ่าจึงได้แต่ต้องตอบว่า "เจ้าเก่งกาจยิ่งนัก"

ซ็อลลี "... สงเหี้ยกำลังชมเขาอยู่เห็น ๆ ทว่าเหตุใดท่าทางดูเหมือน
ไม่จริงจังเลยเล่า

"จริงสิ หลังจากที่เจ้าจากไป ในเมื่อเจ้าไม่ได้เป็นอะไร แต่ก็ไม่เคยกลับมา
เป็นถึงราชาฮอสูรแล้วแต่ไม่กลับไปเผ่า...ต่อจากนี้เจ้าไม่ต้องกลับไปเผ่าอีกแล้ว"
สงเหี้ยพูดต่อ

"เจ้าว่าอะไรนะ" ซ็อลลีมองหน้าสงเหี้ยอย่างเหลือเชื่อ

"ต่อจากนี้เจ้าไม่ต้องกลับไปเผ่าอีกแล้ว เผ่าพวกเราไม่มีคนเช่นเจ้า"

สงเหี้ยย้า

สงเหี้ยยตัดสินใจไว้แล้วว่าหากราชาฮูร์คือซ็อลลี เขาจะขับอีกฝ่ายออกจากเผ่าเสีย

เขากลายเป็นราชาฮูร์ตั้งนานแล้ว ด้วยระยะเวลายาวนานเช่นนี้ กลับไม่เคยหวนมาดูคำดูดีเผ่าเลยสักครั้ง เห็นได้ชัดว่าเขาไม่ได้ให้ความสำคัญกับเผ่าอีกต่อไป และเผ่าของพวกเขาก็ไม่อยากได้คนเช่นนี้

และแน่นอนว่านอกจากเรื่องนั้น เขายังมีเหตุผลส่วนตัวด้วย เขารู้สึกได้ว่าซ็อลลีไม่ชอบโจวจี้

ก่อนหน้านี้ตอนที่อยู่ต่อหน้าเซียงเทียน เขาก็ตั้งใจพูดถึงโจวจี้ด้วยเจตนาไม่ดี แต่น่าเสียดายที่กลายเป็นตัวเขาเองที่เคราะห์ร้าย...บัดนี้ซ็อลลีเป็นราชาฮูร์แล้ว ใครจะรู้ว่าเขาจะมาสสร้างปัญหากับโจวจี้อีกหรือไม่

หากซ็อลลีอยู่ในเผ่าต้องไม่ดีแน่! ฉะนั้นเพียงขับซ็อลลีออกจากเผ่าไปก็ไม่ใช่เป็นอะไรแล้ว!

หลังจากซึ่งนำหน้กข้อดีข้อเสียดีแล้ว สงเหี้ยยจึงตัดสินใจทำเช่นนี้ หลังจากพูดจบเขาก็หันไปมองโจวจี้

โจวจี้ยิ้มตาหยิมองตอบเขา เห็นได้ชัดว่าพอใจมาก

สงเหี้ยยดีใจทันที

ส่วนซ็อลลีกลับมีสีหน้าย่ำแย่

ทุกสิ่งที่เกิดขึ้นหลังจากเขากลับมาเกิดใหม่ ทำให้เขาไม่ชอบเผ่าหมีใหญ่อีกต่อไป จึงได้ตัดสินใจออกจากเผ่าหมีใหญ่ไปและตั้งเผ่าของตัวเองขึ้นมา ก่อนหน้านี้เขายังคงคิดว่าจะเห็นแก้มตรีครั้งเก่าก่อน แล้วบอกให้สงเหี้ยยพาคนของเผ่าหมีใหญ่มายู่ที่เผ่าเขาได้

แต่ตอนนี้...เขาได้ยินสิ่งใดกัน สงเหี้ยยกลับกำลังขับเขาออกจากเผ่าหมีใหญ่!

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าเจ้ากำลังพูดอะไร” ซ็อลลีมองหน้าสงเหี้ยย

สงเหี้ยยจึงตอบว่า “ข้าบอกแล้ว ข้าจะขับเจ้าออกจากเผ่าหมีใหญ่อย่างไรเล่า”

“ข้าเป็นราชาฮูร์นะ เจ้ากลับจะขับข้าออกจากเผ่าหมีใหญ่จริง ๆ นะหรือ” ซ็อลลีถาม

“ใช่แล้ว” สงเหี้ยพยักหน้า

ซื่อลี่คิดว่าสงเหี้ยบ้าไปแล้ว เขาเชื่อว่าคนของเผ่าหมีใหญ่จะต้องไม่เห็นด้วยอย่างแน่นอน ทว่า...

ในความเป็นจริงคนเผ่าหมีใหญ่กลับเห็นด้วยกับสงเหี้ย สงฉีเองก็ยังไม่ยอมเชื่อเขา “หัวหน้าเผ่า เจ้าฉลาดและเด็ดขาดยิ่งนัก! คนที่ทั้งปีไม่อาจทำอะไรให้เผ่าได้เลยสมควรจะถูกขับจากเผ่า!”

สงฉีและซื่อลี่มีเรื่องซุกซ่อนใจกันอยู่ก่อนแล้ว ถ้าซื่อลี่กลับมาที่เผ่าหมีใหญ่ เขาจะยังได้ผลตอบแทนดี ๆ เช่นนี้อีกหรือ เขาจึงยืนกรานเห็นด้วยว่าควรขับซื่อลี่ออกไป

ส่วนคนอื่น ๆ...หลายคนในเผ่าหมีใหญ่ล้วนไม่ชอบหน้าซื่อลี่นัก เมื่อสงฉีพูดออกมาเช่นนั้น พวกเขาก็ทยอยพยักหน้าเห็นด้วย

จู่จันไม่รู้จักรื่อลี่ ดังนั้นเขาจึงรู้สึกสงสารอยู่บ้าง แต่ก็ไม่ได้รู้สึกว่าเป็นปัญหาอะไร

ถึงอย่างไรเผ่าของพวกเขาก็ไม่ขาดแคลนราชาอสูร

ส่วนจูเหียนและหม้อผีประจำเผ่าหมีใหญ่ที่อยู่รั้งท้ายสุดในเผ่านั้น... ตอนแรกพวกเขาดีใจมาก หวังให้สงเหี้ยขัดแย้งกับราชาอสูรสิงโตผู้นี้ แต่ในไม่ช้าความยินดีก็สลายไปอีกครั้ง เผ่าหมีใหญ่มีราชาอสูรสามคน และราชาอสูรแรกเองก็อาจเข้ามาอยู่เผ่าหมีใหญ่ในสักวันหนึ่ง ถ้าหากว่าพวกเขาคิดจะกำจัดราชาอสูรสิงโต ก็คงทำได้ง่ายดายไม่ต่างไปจากของเล่นชิ้นหนึ่งกระมัง

พวกเขาอยากคาดหวังให้ใครมาช่วยจะดีกว่า!

เผ่าหมีใหญ่ยืนกรานที่จะขับราชาอสูรผู้นี้ออกไป ทว่าคนรอบด้านที่มามุงดูล้วนคิดว่าพวกเขาเป็นบ้ากันไปหมดแล้ว “พวกเจ้าบ้าไปแล้วหรือ”

“นั่นมันราชาอสูรเชียวนะ!”

“ข้าได้ยินมาว่าเผ่าหมีใหญ่มาจากป่าทึบ พวกเขาไม่รู้วาระชาอสูรคือสิงโตหรือ”

“คนพวกนี้ทำกับราชาอสูรเช่นนี้ ต้องพบจุดจบไม่ดีแน่!”

คนเผ่าหมีใหญ่ไม่หวั่นไหวแต่อย่างใด

ซื่อลี่รู้สึกว่ามันรักษาหน้าเอาไว้ไม่อยู่แล้ว

แต่ไม่นานชื่อเสียงก็เดาสาเหตุได้

หลังจากที่เขาจากไป เผ่าหมีใหญ่ก็มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ย่ำแย่ และต้องพบกับปัญหามากมาย พวกเขาต้องหนีเอาชีวิตรอดจากความยากลำบากเพื่อมาที่ดินแดนมนุษย์อสูร เมื่อเห็นว่าตนกลายเป็นราชาอสูร ย่อมต้องโกรธมาก แล้วก็อาจจะเกลียดเขาที่ไม่ยอมกลับไปช่วยเผ่า...

ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ เป็นเรื่องปกติที่คนพวกนี้อยากจะขับเขาออกจากเผ่า

“สงเหี้ย เกิดเรื่องอะไรขึ้นกันแน่ พวกเราโตมาด้วยกัน เหตุใดเจ้าถึงทำกับข้าเช่นนี้” เดิมทีชื่อเสียงอยากจะปลอบสงเหี้ย แต่นึกได้ว่าตนไม่ควรที่จะรับรู้เรื่องราวในเผ่าหมีใหญ่อยู่ก่อน จึงได้แต่พูดออกไปอย่างนั้น

เขาคิดว่าสงเหี้ยจะเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับเผ่าหมีใหญ่แล้วก็เอ่ยตำหนิเขา หลังจากนั้นเขาก็จะได้บอกว่าจะไม่รู้เรื่องอะไรเลย แต่สงเหี้ยยกกลับพูดว่า “เพราะเจ้าไม่ได้ออกไปล่าสัตว์ให้เผ่ามาเป็นปีแล้ว!”

ชื่อเสียง “...”

คนรอบๆ “...” ราชาอสูรมีไว้ล่าสัตว์หรือหมี เผ่าไหนบ้างให้ราชาอสูรออกไปล่าสัตว์กัน?!

“พวกเจ้าเผ่าหมีใหญ่ช่างไม่เคารพราชาอสูรจริงๆ...วิหารเทพอสูรไม่ต้อนรับพวกเจ้า!” กลุ่มลาดตระเวนของวิหารเทพอสูรมาถึงในทันใด คนที่เป็นผู้นำขมวดคิ้วมองสงเหี้ยและพวก

ช่วงนี้ชื่อเสียงมีความสัมพันธ์แน่นแฟ้นกับวิหารเทพอสูรทีเดียว และอาจจะเป็นคู่ครองของลินเยวในวันข้างหน้า ดังนั้นคนกลุ่มลาดตระเวนของวิหารเทพอสูรเองจึงถือว่าชื่อเสียงเป็นพวกของตนเช่นกัน

“เผ่าเล็ก ๆ จากป่าที่บกลับกล้าดูหมีราชาอสูรเขี้ยวหรือ”

“เผ่าเล็กจ้อยเช่นนี้ไม่ควรได้รับอนุญาตให้เข้ามา”

“พวกเขาสามารถตัวกับเผ่าหมีใหญ่ได้อย่างไร”

คนที่อยู่ฝั่งของชื่อเสียงมองสงเหี้ยและพวกด้วยสายตาโกรธ มีบางคนก็พูดกับจู่จ่านว่า “เข้ามาจากเผ่าหมีใหญ่ไม่ใช่หรือ คนเผ่าหมีใหญ่เข้าร่วมพิธีบูชาเทพอสูรได้ แต่คนเผ่าหมีใหญ่ห้าม! เดิมทีที่นี่ไม่มีที่ให้พวกเขาอยู่แล้ว!”

จู่จ๋านตอบ “ขอภัย ที่จริงแล้วข้าเป็นคนเผ่าหมีใหญ่...ที่ของเผ่าหมีใหญ่ จะมอบให้เผ่าหมีใหญ่แทนได้หรือไม่”

ชื่อลี่มองจู่จ๋านอย่างเหลือเชื่อ

ชาติก่อนเขาเคยพูดคุยกับจู่จ๋าน แต่ไม่ได้พูดอะไรกันมากมายนัก ถึงอย่างไรตอนที่พวกเขาพบกันครั้งแรก จู่จ๋านก็เป็นนักรบอสูรระดับสูงแล้ว ในขณะที่เขากับสงเหี้ยยังไม่ได้เป็นกระทั่งนักรบอสูรระดับต้นด้วยซ้ำ

จู่จ๋านอนุญาตให้พวกเขาติดตามไปด้วย แต่กลับไม่สนใจพวกเขา ไม่เห็นพวกเขาอยู่ในสายตาสักนิด

แต่ตอนนี้จู่จ๋านกลับออกปากเองว่าตนเป็นคนเผ่าหมีใหญ่...นี่เขาได้ยินผิดไปหรือไม่

ประเดี๋ยวก่อน...จู่จ๋านเกลียดชังเผ่าหมีใหญ่มาก ส่วนทางด้านโจวจี้ก็มีผู้แข็งแกร่งอยู่ด้วย ดังนั้นเขาถึงได้เข้ามาอยู่เผ่าหมีใหญ่กระมัง

ชื่อลี่ตอบว่า “จู่จ๋าน ถ้าเจ้ามอบที่ของเผ่าหมีใหญ่ให้เผ่าหมีใหญ่ เจ้าไม่กลัวผู้อื่นจะไม่พอใจหรือ” ในกลุ่มใหญ่นี้จะต้องมีคนเผ่าหมีใหญ่อยู่ไม่น้อยแน่นอน!

“ไม่เห็นมีใครไม่พอใจนี่” จู่จ๋านตอบ

“ใช่แล้ว พวกเรายินดียิ่งนัก!” คนเผ่าหมีใหญ่รีบพากันตอบ

ชื่อลี่ “...”

ชื่อลี่รู้สึกว่ามันช่างไม่มีอะไรน่าบ่นเอาเสียเลย ขณะที่คิดมาถึงตรงนี้ เขาก็เห็นโจวจี้มองมาทางตนด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม และถัดจากโจวจี้ก็มีผู้แข็งแกร่งวัยกลางคนยืนอยู่ด้วย

คนเผ่าหมีใหญ่และเผ่าหมีใหญ่กล้าฉีกหน้าเขาเช่นนี้ ทั้งหมดเป็นเพราะผู้แข็งแกร่งผู้นี้ใช่หรือไม่ เขาไม่ยกฐานะมีราชาอสูรเช่นนี้อยู่ด้วย เช่นนั้นแล้วคนผู้นี้คงจะเป็นนักรบอสูรระดับสูงมากกว่า...หรือที่จริงแล้วสงเหี้ยไม่ได้สนใจราชาอสูรอย่างเขาเพราะเห็นแก่นักรบอสูรระดับสูงผู้นี้...

ขณะที่ชื่อลี่กำลังคิดมาถึงตรงนี้ ก็มีเสียงกังวานใสเอ่ยเรียก ‘ท่านปู่’ ดังขึ้นมา จากนั้นซีเปาเป่ย์จึงวิ่งเข้าไปหาและกระโจนเข้าไปให้เพียง

“หลานรัก!” ใต้เพิงดีใจมาก เขาเห็นชื่อลี่คุยโอ้อวดมานาน โจทย์ยาก

จะออกไปสู้สักตั้ง แต่เขาต้องปิดบังตัวตนเอาไว้ จึงไม่อาจออกไปสู้ได้...

เขายืนเบื่อมานาน ตอนนี่เมื่อเห็นซีเปาเปี้ยแล้วช่างมีความสุขจริงๆ

สองปู่หลานต่างสวมกอดกัน

ราชาสุรเรศมองด้วยสีหน้าเขี้ยวคล้ำ

บุตรชายของเขาตะโกนเรียก “ท่านปู่” สุดเสียงขนาดนั้น...ตอนนี่ใคร ๆ ก็รู้ว่าเขามีบิดานะสิ! เขาไม่ควรพาบุตรชายมาที่นี่เพราะอีกฝ่ายเอาแต่องแงเลย!

ราชาสุรเรศตัดสินใจตัดความยุ่งเหยิงนี้และจะพาคนกลับไป ประกอบกับเขาเองก็ไม่พอใจเผ่าเรดใหญ่อยู่แล้ว จึงเอ่ยขึ้นมาอย่างทันควัน “ได้สิ! ที่ของเผ่าเรดใหญ่ พวกข้าก็ยกให้เผ่าหมีใหญ่หมดเลยเช่นกัน! แยกย้ายกันได้!”

“ท่านพ่อ ท่านใจดียิ่งนัก” ซีเปาเปี้ยที่กอดให้เพิ่งเมื่อครู่นี้ตรงเข้ามากอดราชาสุรเรศ

อันที่จริง เมื่อก่อนทุกคนล้วนไม่รู้ว่ราชาสุรเรศมีบิดา ถึงอย่างไรก็ไม่มีใครรู้จักซีเปาเปี้ยอยู่แล้ว แต่ตอนนี่...ทุกคนรู้กันหมดแล้ว

“สงเหี้ย ข้าไม่คิดเลยว่าเจ้าจะเป็นคนเช่นนี้ เพื่อผลประโยชน์ เจ้าถึงกับกล้าหักหลังคู่ครองของเจ้า!” ซือลี่พูดแทรกขึ้นมาทันที

ซือลี่รู้สึกผิดหวังอย่างรุนแรง

เขาเชื่อเสมอมาว่าสงเหี้ยซื่อสัตย์กับคู่ครองมาก ทั้งยังมีเงื่อนไขในการหาคู่ครองสูงลิ่ว นั่นคือไม่อนุญาตให้คู่ครองทรยศ แต่ผลสุดท้ายเป็นอย่างไรเล่า เพื่อผลประโยชน์ เขากลับมองดูใจจ้อยอยู่กับคนอื่นได้หน้าตาเฉย

ที่แท้ช่วยวัยกลางคนผู้นั้นก็คือบิดาของราชาสุรเรศ มิน่าเล่า คนเหล่านี้ถึงไม่กลัวเกรงเขาเลย! ทั้งยังไม่แยแสสักนิดว่าเขาเป็นถึงราชาสุร!

สงเหี้ยซะงักไปเพราะคำพูดของซือลี่ เขาไปหักหลังคู่ครองของตัวเองเมื่อไรกัน

สงเหี้ยหันไปมองซือลี่อย่างอดไม่ได้ จากนั้นขมวดคิ้วมุ่น “ซือลี่ สมองเจ้ามีปัญหาหรือ”